

Anja Hitz

Hjalte Donut 3

– Værste bedste sommer

Illustreret af Birgitte Ahlmann

Sidste skoledag – for niendeklasserne

”Dagen, hvor vi skal æde flødekarameller,” siger Viktor, da han ruller op ved siden af mig på sit skateboard. ”Til vi brækker os!”

Det er niendeklassernes sidste skoledag. En dag, hvor man ikke kun bliver ramt af karameller, men også af vandstråler og barberskum. Viktors yndlingsdag, min hadedag.

Viktor og jeg følges altid ad til skole. Han er min bedste ven. Sammen med Krusemynte. Hun bor på den anden side af parken. En gang imellem er vi heldige, at hun møder os på halvvejen. Som i dag, hvor hun drejer ud foran os på sin helt nye turkise cykel.

”Skal vi gå lidt?” spørger jeg Krusemynte, da vi når op på siden af hende. Hun nikker og springer af cyklen.

”Den, der kommer først, får flest karameller,” hujer Viktor og fortsætter i fuld fart ned ad vejen.

Jeg smiler bare ad ham og tager mit skateboard i hånden.

”Hvad tænker du på, Donut?”

Krusemynte kalder mig aldrig andet end Donut. Det var også hende, der fandt på navnet, da jeg begyndte i klassen. Det er så vildt med hende. Hun ved alt om mig, inden jeg har sagt noget. Som nu. Hun kan bare se, at jeg går og tænker på noget.

”Jeg skal sove hos Alex og Maiken for første gang i dag,” svarer jeg.

”Fedt, så har din mor endelig givet dig lov?”

Jeg nikker med et kæmpe smil. ”Hvis det går godt i dag, skal jeg sove der hver torsdag fra nu af.”

Indtil for tre måneder siden var jeg donorbarn, og jeg havde ikke anden familie end min mor og donorgruppen. Men så ringede Alex på døren. Ham havde jeg aldrig hørt om før, men han viste sig at være min far. Ikke min onkel, ikke min donorfar, men min helt rigtige far.

I begyndelsen havde min mor det lidt svært med, at han kom ind i mit liv. Eller ... det har hun faktisk stadigvæk. Første aftale var, at jeg måtte besøge Alex hver torsdag. Ikke sove der. Alex bor sammen med sin kæreste, Maiken, og hendes datter, Effie. Jeg måtte godt overnatte for dem, men mor sagde

nej. Nu har jeg plaget hende i ugevis. Endelig har hun sagt ja. Det er i aften, det sker.

”Må jeg tage med dig hen til Alex en dag?” spørger Krusemynte.

”Ja, men det er nok ikke så godt første gang, jeg skal sove der.”

”Jeg vil sgu da heller ikke sove sammen med dig, Donut.”

”Skal I sove sammen?” spørger Viktor, som vi har indhentet. ”Uden mig?”

”Nu stopper I begge to,” siger jeg. ”Jeg skal sove hos Alex. Alene. For første gang.”

Viktor klemmer øjnene lidt sammen og kigger på os begge to. ”I er da ikke kærester, vel?”

”Nej!” udbryder Krusemynte og jeg i kor.

”Der går et rygte om jer på skolen. Det ved I godt, ik’?”

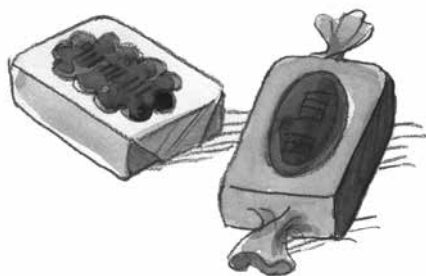
”Nej!” udbryder vi begge to igen.

Krusemynte ryster på hovedet ad Viktor. ”Den slags lytter du da ikke til, Viktor. Du kender os da. Vi er dine bedste venner. Er jeg måske også kæreste med dig?”

Nu er det Viktors tur: ”Nej, sgu da!”

Og så har hun lukket munden på ham. Han fræser videre på sit skateboard.

Viktor er nok ikke en af de hurtigste til at opfange signaler. Jeg siger ikke, at Krusemynte og jeg er kærester. For det er vi ikke. Vi har kysset ... mere end to gange ... men det skal vi ikke mere. Nu har vi prøvet det ... og vi er helt enige om, at vi i hvert fald ikke er kærester. Måske bliver vi det i ottende eller niende. Men der er længe til, når man kun er nået til slutningen af sjette. Hun er min bedste ven, sammen med Viktor, og sådan er det.

Sjette er det nye syvende

På det sidste stykke op mod skolen går vi forbi grupper af dem fra niende. De er alle sammen klædt ud. Nogle af dem har enorme vandgeværer med. Det er lidt derfor, det er min hadedag. Skolen bliver forvandlet til en kampzone. Og man skal bare ikke gøre sig bemærket. Det har Viktor lige glemt. I hvert fald råber han: ”Hvor er karamellerne?”

Krusemynte og jeg dukker os, da den første vandstråle kommer. Viktor bliver drivvåd op og ned ad ryggen. Det er kun mit ene lår, der bliver ramt.

Skolegården er fyldt med soundbokse og kostumer og vandspande, de store kan fylde deres geværer i. Vi siksakker gennem det hele. Det føles som at være med i et computerspil.

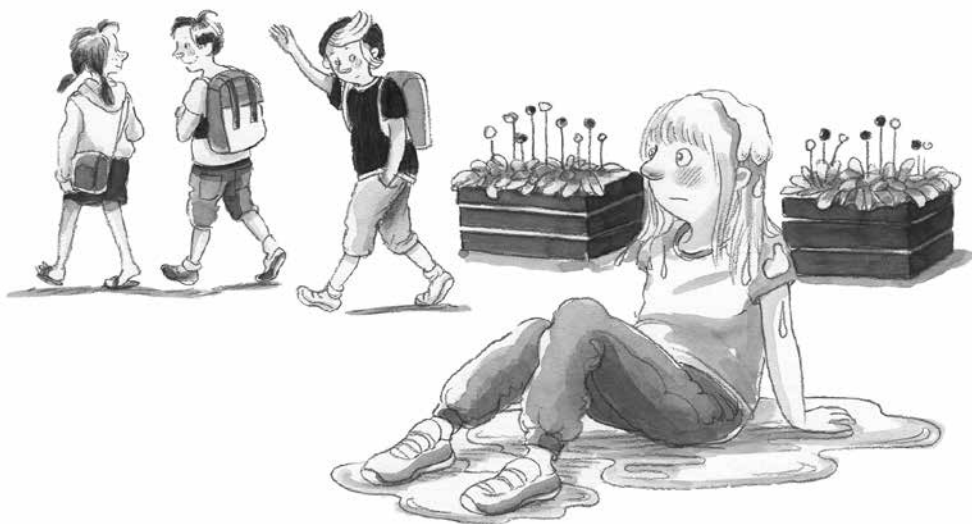
Længere fremme ser jeg en hel gruppe, som har omringet et enkelt menneske. De tømmer deres geværer og en dåse barberskum mod staklen, som

holder armene op om hovedet. Vi trækker i en endnu større bue uden om dem.

Så ser jeg, hvem offeret er. Det er Mulle fra min donorgruppe. Nu totalt gennemblødt og fuld af skum. Vi får øjenkontakt. Jeg aner ikke, hvad jeg skal gøre, så jeg vinker og lunter videre efter Viktor og Krusemynte. Mulles kæreste eller hendes klasse kan vel hjælpe hende?

En stemme skærer gennem luften: ”Så stopper I!”

Jeg ser mig tilbage. Det er Selina fra min klasse. Hun har den vildeste virkning på folk. Gruppen opløser sig, mens Selina tager Mulle i hånden og trækker hende med ind i sikkerhed på gangen.

Jeg tror aldrig jeg har været så lettet over at nå frem til klassen. Alle kommer ind ad døren med dyb lettelse i øjnene. Til sidst kommer Selina, og lige efter hende dukker Leo op.

”Vikaaaaar!” råber Viktor.

Vi har haft Leo som vikar rigtig meget i de sidste par måneder. Vi har en forhistorie, han og jeg. Mor hyrede ham som rollemodel til mig, fordi jeg ikke havde nogen far. Det har jeg så fået nu. Heldigvis, for det gik superdårligt med Leo.

Leo ser ikke spor lettet ud. Det ligner ham ikke. Der er noget alt for alvorligt ved ham. Så alvorligt, at han slet ikke behøver sige til os, at vi skal være stille.

”Sek-su-al-undervisning!” siger Leo. Han deler ordet op, så det næsten er umuligt at forstå. Men der er alligevel nogen, der forstår det. Selina for eksempel. Hun rækker hånden op, men begynder at tale med det samme. Som hun plejer.

”Er det ikke først i syvende, vi skal have om sex og forplantning?”

Leo kigger forvirret på sin computerskærm. ”Der står her, at sjette er det nye syvende. Lad mig se, hvad jeres naturfagslærer ellers har skrevet ... *Se, om du kan få ro til at tale om det. Hormonerne kører jo allerede i kroppen på dem. I gamle dage var det*

syvendeklasserne, der var helt umulige at undervise, nu er det desværre sjette ...” Leo kigger op og har fået lidt af den der røde farve i ansigtet. ”Nå, for søren, det sidste var vist bare til mig ...”

Klassen er blevet helt stille. For en gangs skyld. Krusemynte kigger på mig. Jeg kigger videre mod Viktor. Alle ser lidt forvirrede og spørgende ud. Har vores naturfagslærer virkelig skrevet sådan om os? Hende kan vi ellers godt lide.

Leo slår hænderne sammen og lader dem så langsomt glide ud til siden. Som om det, han lige sagde, kan trylles væk. ”Det, hun mener, er ...” begynder han. ”At noget, der hedder hormoner, ændrer sig ret så meget i jeres alder. De begynder at køre rundt i kroppen, som hun skriver. Og det kan godt være lidt forvirrende. Det ved jeg fra mig selv. Faktisk kan jeg stadig mærke, at de ... ja ... kører rundt.”

Nu går Leo i stå, og det skal man ikke gøre i vores klasse, for så er der en anden, der tager over. Selina.

”Hormoner kører ikke rundt, Leo. De findes i blodet og regulerer for eksempel vækst og kønsmodning,” læser Selina op fra sin computer. Hun er den hurtigste i klassen til at google.

”Ja, tak.” Leo rækker en hånd i vejret for at få ordet, men Selina fortsætter: ”Kønshormonerne

dannes blandt andet i æggestokkene eller tekst-tiklerne ..." Her virker Selina for en gangs skyld usikker på sin egen oplæsning. Hun gentager: "Tesk-titlerne ..."

"Selina!" prøver Leo.

"Test-iklerne ..." fortsætter hun.

Og vi kan alle sammen mærke, at vi er nødt til at hjælpe Leo her. Men det er Viktor, der gør det.

"Har du ikke gummi med?" råber han.

Det virker. Selina holder op med at tale. Krusemynte ser på mig med grin i øjnene. Viktor selv bliver knaldtomat i hovedet.

"Gummi?" siger Leo, og hans ansigtsfarve går til gengæld mod det meget blege.

"Ja, gummi ... kardonger ... kondomer," fortsætter Viktor.

"De ligger ovre i skabet til højre," peger Selina.

"De er låst inde sammen med de kunstige ..."

Leo afbryder hende: "NEJ, Selina! Det der er HELT sikkert først i syvende! Eller ottende. Når jeg ikke har jer længere."

Sådan, Leo! siger jeg inde i mig selv. Endelig en lærer, der siger stop til Selina.

"Og i øvrigt har jeg ikke nøglen til det skab," fortsætter han. "Jeg er jo bare vikar."

Selina rejser sig. ”Selvfølgelig har du nøglen til det skab. Det har alle lærerne.” Hun går frem mod Leos nøglebundet, som ligger på katederet.

Leo indser, hvad hun vil, og får nøglerne til sig i sidste øjeblik. Han stopper dem langt ned i sin bukselomme.

”Leo!” udbryder Selina. ”Jeg stikker altså ikke hånden ned i din bukselomme efter nøglerne.”

”Nej for dølen-dulen-da!” Leo bakker med et meget forskrækket udtryk i ansigtet. ”Det var da ikke det ... Nej, altså ...!” Han bakker og bakker og når helt hen til døren. Så får han nøglerne op af lommen og kaster dem fra sig på gulvet. ”Tag dem! Jeg er færdig som vikar!” siger han, lige inden han farer ud ad døren.

Roligt går Selina hen og samler nøglebundet op. Vi sidder alle sammen helt stille og stirrer på hende. Hun låser skabet op, sætter sig på hug og stikker begge arme derind. Så trækker hun en stor rund glasbeholder med en masse små pakker ud og sætter den fra sig på katederet. Hun stiller sig på lærerens plads og kigger højtideligt ud over os. Nyder ligesom øjeblikket. Så stikker hun hånden ned i glasbeholderen. Trækker en af de små pakker op. Åbner den ...

”Skal vi ikke puste dem op og se, hvem der kan få den største,” udbryder Krusemynte. Hun ser på mig, men hele klassen reagerer.

24 hænder er henne at rode i glasset efter en pakke. Nogle tager to og tre.

Der bliver flået i de små pakker.

Folk begynder at puste.

De er lidt sværere at puste op end almindelige balloner.

Viktor får den idé at fylde sin med vand. Snart er der en lang kø ved vasken i hjørnet.

Der ender med at være ret så meget vand på gulvet. På bordene. På bøgerne og ... ”Ups!” siger jeg, da min anden vandballon lander på Selinas computer. Hun kunne da også lade være med at tage den frem, når Leo ikke engang havde sagt, at vi skulle.

”Hjalte, for fanden,” råber hun. Jeg prøver at trækker T-shirten op foran ansigtet, så hun ikke kan se, at jeg er ved at flække af grin. Hun kaster sin vandballon mod mig. Jeg springer til side, så den rammer Viktor i stedet for.

Det er simpelthen den sjoveste time, jeg nogensinde har haft i hele sjette klasse. Til sidst er det runde glas tomt. Vi er gennemblødte alle sammen, men der er ingen, der er blevet rigtig sure eller kede

af det. Eller det vil sige ... pludselig står vores skoleleder i døren.

”Sig mig, hvad foregår der egentlig her?” spørger hun højt og skarpt.

Vi kigger rundt på hinanden.

”Det var niendeklasserne!” er der en, der siger.

”Og de smed ikke engang med karameller,” siger en anden.

”Kun med alt det her vand,” siger en tredje.

Krusemynte kigger på mig. Jeg er ved at bryde sammen.

”Aj, NU er de gået over grænsen!” udbryder skolelederen og vender sig. Vi hører hendes hæle hele vejen ned ad gangen.

Så griner vi. Hele klassen. Også Selina.